

писма сме получили отъ България и какъ нѣкои отъ тия писма се прѣведоха завчасъ на французски и се изпратиха съ пощата до нѣкои лица, па и до самия лордъ Дерби. Той се зарадва много за всичко това, па ни каза да идемъ вечеръта у г. Меримана, дѣто щѣло да има събрание, за да разкажемъ и тамъ тия новини, при всичко, че той самъ не щѣлъ да може да присѣтствува, но азъ зная вече, казваше, тия новини. Споредъ този съвѣтъ ние наистина вечеръта ходихме у г. Меримана, у когото намѣрихме и познати вече, и непознати намъ лица, но всички съчувственици къмъ нашето дѣло. Новинитѣ, за които имъ разказахме, ги възмутиха и всѣки отъ тѣхъ се задължи да каже за тия новини дѣто трѣба каквото може, или да ги съобщи и на нѣкой вѣстникъ.

Ще забѣлѣжа тукъ веднажъ за всѣкога, че въ разговоритѣ, които имахме и тукъ и въ други събрания, ние слушахме обикновено да се изказва мнѣние за издигане не на една малка, а голѣма България, за това и често ни питаха, дали Босна и Ерцеговина, дали дори и Сърбия не би могли да съставятъ едно цѣло съ България, та да се образува така едно силно господарство. Англичанитѣ се страхуваха тогава, за Англия разумѣва се, повече отъ една малка, нежели отъ една велика България, съ каквата велика България тѣ мислѣха, че може да се закрѣпи и по-траенъ миръ въ Балканския полуостровъ.

XVII.

Съчувствие къмъ България на женитѣ въ Англия.

— На връщане у дома, доста късно, ние намѣрихме слѣдното писмо: